

Prou important per a parlar-ne

En lloc de les construccions tradicionals *prou llest per a entendre-ho* i *prou interessant perquè ens hi fixem*, s'han anat introduint d'un tps ençà, especialment en el llenguatge escrit, els girs «tan llest com per a entendre-ho» i «tan interessant com perquè ens hi fixem», els quals, al capdavant, han acabat combinant-se amb els primers, cosa que ha originat el resultat següent: «prou llest com per a entendre-ho» i «prou interessant com perquè ens hi fixem». Com podem veure, l'única diferència entre aquestes frases i les que hem indicat com a tradicionals consisteix en la introducció del mot *com* abans del terme prepositiu o conjuntiu que enllaça els dos termes de cada construcció.

Ja ens hem referit algun cop a aquestes innovacions, que de primer trobàvem només en textos més aviat descurats i que avui han adoptat ja alguns bons coneixedors de l'idioma, i continuem creient que no són pas genuïnes i que els qui hi recorren, si és que ho fan a gratient, haurien de reconsiderar aquest punt. Creiem, tal com hem dit, que es tracta d'una innovació, d'altra banda totalment innecessària. No n'hem trobat cap exemple en tot el Diccionari de Pompeu Fabra, en el qual, en canvi, no manquen pas els exemples de construccions resoltes simplement amb l'adverbi *prou* i la preposició composta *per a* introduint un infinitiu o bé la conjunció *perquè* davant un verb en una forma conjugada: *Ell és prou intel·ligent per a comprendre-ho* («prou»), *De poc pes, de poca importància, perquè hom s'hi interessi* («frivol»), *Elevació del terreny prou alta i rosta per a destacar-se perfectament del terreny que la circumda* («muntanya»), *Prou pregon i ample perquè s'hi pugui navegar* («navegable»), *és un carrer prou ample per a permetre el pas d'un camió* («permetre»), *D'un clau prou llarg perquè, un cop clavat, la seva punta surti per l'altre costat...* («reblar»). Encara un altre exemple de Fabra: *Sortosament, però, el català és un dioma prou homogeni perquè l'acceptació de les diferents formes dialectals no comprometi...* (*La llengua catalana i la seva normalització*, pàg. 171). Els exemples que trobem en els escriptors de la primera generació posterior a Fabra són també unànimes: *Hem estat prou conseqüents amb la nostra èria de coneixença per a suspendre provisionalment el judici i acceptar* (J. V. Foix, *Els lloms transparents*, pàg. 30), *I si una vegada el crit és prou fort per a desvetllar-lo...* (Rovira i Virgili, *Teatre de la natura*, pàg. 59), *Aquestes dades no són prou precises per a afirmar el seu estat mental* (Josep M. de Segarra, *L'aperitiu*, pàg. 73). En podríem adduir molts més.

Amb el mateix valor que *prou* s'usen l'adjectiu *suficient* i l'adverbi *suficientment*, que algú també reforça, contràriament a l'ús tradicional, amb el mot *com*: *Que té raons suficients per a inclinar-se a creure que s'acomplirà* (Fabra, DGLC, «probable»).